

Erdélyben voltunk...

A „Határtalanul” pályázat keretében négy iskola 69 diákja nyolc pedagógussal öt napot töltött Erdélyben. A pályázat főszerzője iskolánk volt, velünk tartott még a balatonendrédi, szárszói és a siófoki Széchenyi iskola is.

Október 9-én korán reggel indultunk, hiszen a gazdag program keretében rengeteg látnivaló várt ránk. Mi az endrédi iskola diákjaival utaztunk egy buszon, két székely sofőrünk jóvoltából igen hamar vidám hangulat kerekedett. Első megállónk Arad volt, ahol a főtéren közösen megkoszorúztuk a tizenhárom aradi vértanú emlékművét. Rövid szabadprogram és pénzváltás után, utunk következő állomása a híres Déva vára volt. Kőműves Kelemen feleségét ugyan nem találtuk meg, de a várba közlekedő felvonó hátborzongató élményt nyújtott mindenki számára, hihetetlen meredekségével. Az egyik csapat repetázott is az útból, hiszen egy apró műszaki hiba miatt ők kétszer is megtették a távot.

Este a Dévai Szent Ferenc Alapítvány vendégházaiban foglaltuk el szállásunkat, és az Alapítvány jóvoltából kaptunk aznap vacsorát is.

Másnap egy, az Alapítványnál hét éve élő 17 éves fiú mesélt nekünk az ottani árvák, félárvak életéről és sorsáról. A jelenlévő diákok mindegyike lélegzetviasszafojtva, néma csöndben hallgatta szavait, őket is mélyen megérintették az itt tapasztalt emberi sorsok. A Balatonszabadi Kincskereső Oktatási Alapítvány jóvoltából tartós élelmiszerekkel járultunk hozzá az Alapítvány árváinak étkeztetéséhez, a szülők és kollégák pénzbeli támogatásának jóvoltából pedig közel százezer forintnyi adományt adtunk át az Alapítvány képviselőjének, aki hálás szívvel fogadta az árvák nevében. A következő napokban még felsorolni is sok, mennyi csodálatos helyen jártunk. Ellátogatunk Vajdahunyadra, ahol csodálatos látványt nyújtott az épen maradt vár.

Pürkerecen, egy újabb szálláshelyen, az esti program keretében az ottani hétfalusi csángók férfias, botos táncának bemutatóját élvezhettük, majd utána Táncház következett. A gyerekek nagy élvezettel tanulták a csángók néptáncát, fergeteges hangulatban telt az este.

A következő napon Brassó városába látogattunk, ahol megtekintettük a híres Fekete templomot, az ottani felbecsülhetetlen értékű középkori török szőnyeg gyűjteménnyel. Utunk az UNESCO világörökség részeként elismert prázsmári erődtemplomba vezetett, melyet a 15. századi török támadások ellenében 12 m magas hármás védőfalrendszerrel erősítették meg. A vastag falak és a bennük kialakított élelmiszertároló fiulkék láttán meggyőződhetünk a szász erődtemplomok fontos védelmi funkcióiról.

A napi programot a Szent Anna-tóhoz való látogatásunk zárta, ahova kanyargós szerpentinekkel tűzdelt út vezetett. De csapatunk jókedvét ez sem szegte, sőt erőnkéből még a Büdös-barlanghoz való túrára is futotta. A kénés barlang szaga ugyan nem aratott osztatlan lelkesedést, de az ott érezhető végtagmelegedés és a kénés gázok jótékony hatása mindenkit ámulatba ejtett, aki eltöltött egy kis időt a barlangban.

Az újabb szállásunk a híres Csiksomlyón volt, ahova évente több ezren zárandokolnak el húsvétkor. Mi is megnéztük a kegytemplomot, ahol láttuk az 500 éves Mária szobrot és megismerkedtünk a búcsú történetével. Másnap Gyimesbükkre utaztunk, ahol az ezeréves határ található. Szekerekkel mentünk a Jávárdy-patak vízeséséhez. A szekértúrát minden gyerek nagyon élvezte, nagyokat nevettek a barátságos lovakon és a biomeghajtású járgányokon. A szekerezés után a Borospataki skanzenbe látogattunk, ahol a Gyimesi-völgy minden részéből megmentett régi házakat láthatunk, illetve volt ott 100 évnél is öregebb vízimalom is.

Másnap egy gyors bevásárlásra nyílt alkalom Székelyudvarhelyen, ahol otthonunktól 700 km-re a 40 ezer lakosú városban mindenki magyarul beszélt. Hazafelé indulva még megálltunk Farkaslakán, ahol megkoszorúztuk a híres író, Tamási Áron sírját. A helyi bazárban mindenki kedvére válogathatott az erdélyi emléktárgyak között, majd buszra szálltunk és megkezdtük a 15 órás utat hazafelé. A tervek szerint a késő esti órákban érkezünk haza, a gyerekek már menetközben a buszról leadták a rendelést az otthon őket váró szülőknél, palacsinta, pizza, gyros is volt a menüben.

Felejthetetlen élményekkel gazdagon, épségben, egészségben értünk haza a nagy útról, reméljük, hogy diákjainknak is maradandóélményeket nyújtott ez az út.

Kovács Dóra

Barangolás Székelyföldön...

Amikor a pályázatot megírtam, nem is gondoltam végig, hogy 69 gyerekért és 8 felnőtt kollégáért leszek felelős az út során. Szerencsére nagyon jó és összetartó tanári csapatot alkottunk mi nyolcan és a gyerekek is nagyon tudtak alkalmazkodni minden helyzethez. Milyen hozadéka van egy ilyen kirándulásnak? A számtalan pedagógiai hozadékból csak néhányat szeretnék felvillantani.

Sok érzélem volt ebben a kirándulásban, a meghiúsultság érzése, amikor átadtuk az adományokat, az együttérzés és öröm, hogy örömet okozhattunk a dévai gyerekeknek. A csodálkozás, a büszkeség az ezeréves határnál. A megkönnyebbülés, hogy itthon biztonságban, szeretetben nővekedhetnek, fejlődhetnek.

Sok ismeret is volt, hiszen idegenvezetőinktől számtalan információhoz jutottak, amelyek reményeink szerint segítik majd a tanulmányi munkájukat is.

A látványtól is gazdagodtak, hiszen a Kárpátok hegyeinek őszi színeit leírni is reménytelen.

Szociális tanulásból minden gyerek 5-re vizsgázott, hiszen „idegen” gyerekekkel kellett megosztani a buszon a férőhelyeket, a szálláson a szomszéd ágyat, a városnézésnél a rendelkezésre álló szűk utcát, vagy a tágas teret. Figyeltek egymásra, ismerkedtek, új barátságok születése indult el.

Nekem, aki már nagyon régóta pedagógus vagyok, jó volt látnom, hogy ez a 69 gyerek, mennyire fegyelmezett, érdeklődő, alkalmazkodó volt az útsorán. S hogy mi volt a fő cél? Elültetni egy apró magocskát a szívükbe, hogy soha ne felejtődjön el történelmünk dicső múltja.

Kozmáné Kovásznai Mária, igazgató